

BECSKE JÓZSEF LAJOS

LÁZBESZÉD

Most febérek a pelyhek, febérek,
a tél az útra lassan lepereg,
van, ki neveti, van, kít eltemet,
és mit tehet, kiben a képzelet
olvasztani kész dermedt szíveket,
mert az nem lehet, hogy a

gyermeket
megfagyassza egy kristály-
szerkezet.

Talán túl gyengék vagyunk,
emberek,
vagy csak én félek? Minden
meglehet.

Ákárhogy is van, Isten szendereg.

Tán feküdni kellene az ágyon,
heverni lustán e torz világon,
pillogni bárgyún a semmi-ágon,
elcsodálkozni a vadvirágon,
lebegni kékellő holdfény-fátylon,
bol nem fáj a szív, s nem
mondja:
bánom

csillagokból szótt ős lobogásom!
De a láthatáron szétkiáltom:
már a bűn is egyszer hadd
bibázzon!

Vagy csak feküdni kell hűvös
ágyon.

Pereg a nyelve, ki tenni gyáva,
és nem töpreng, lesz-e
számadása.

De miért a szó? Talán hiába?!
Miért úzettünk veszett világba?
Miért vagyunk, s ennek mi az
ára?

Kucoroghatunk válaszra várva!
Hát ne vesszünk el a vak
világban,
és ne szenvedjünk. Kőbe vájtan,
ős-időtlen áll előttem fájva
a szívek szentséges lobogása.

A szó: szerelem, bennünk felsajog,
bol vérünkkel festették a valót.
Csak rosszat rólunk, másokról

a jót,
ám rosszat rólad én csak
jót tudok:

csillagok vagyunk, univerzumok,
bolyongó erők, rajzó fotonok,
hozzánk idomulnak ég-morajok,
s anyagunk: tested. Az enyém
romok
közt tekerdő gyík, gonoszul konok
lény, s benne dübörögnek vad
dobok!

Isten szeme közt vagyok gondolat.
Mit lát e szem? Az idő elhalad,
a fény bolyong, a tér kettébasad,
értelem, ha van, mindent
megtagad,
s ha elhiszed, szeretni még

szabad,
reménytelen vagy, lásd meg
önmagad;
mert ki remél, már nem lehet
szabad,
szárnyaló szó a magas ég alatt.
S mégis, e szó a lelkembe tapad

– *halálom lesz, a síromra lakat.*
Az ég borul, bealkonyul a táj,
forró jég szorítja szívemet már.
Hát nem érti senki? Ez a halál,
hol minden kérdés válaszra talál.
A bölcs ilyenkor elme-mélyre száll,
az ostoba fél, s én, az ember ál-

lok bénán: mögöttem minden
határ,
véremben izzik törvény és
szabály,
lesújt rám Isten bűne, a halál,
és végül egy sír édenébe zár.

BAKOS KISS KÁROLY

LEGYEZŐ

Nyílik a zápor, a zöld legyező,
Erezés rajta a ferde eső,
Világos arcát homályba vonja,
S elfut a nyár, az unt szerető.

TÖRÉKENY ASSZONY ÉNEKE

Gyöngé roppan, összetör.
Erős mindent elvisel.
Erős roppan, összetör.
Gyöngé hajlik, elvisel.

HEGYI ÚT TÉLEN

Csöndlakta mély völgyek helyén,
Végtelen nagy hegyek fején
Örök fehérragyogás van.

Távolodó pont inog a havazásban

FENSÉG

Fenséges a hegyek orma: hasadékos omlatag.
Fenséges a hullám rojtja, szőke habja partra csap.
Fenséges a fűzek íve, fák sudára, s darvakat
Fest a fény, de mind hiába – szürke pille álma csak.